RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 117.054 van 14 maart 2003
in de zaak A. 124.147/X-11.048.

In zake : 1. Jean-Pierre CANNAERT,
2. Maria ISERBYT,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten I. LARMUSEAU, P. DE SMEDT en B. ROELANDTS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Visserij 157A

tegen :

de stad KORTRIJK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. RONSE,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
President Kennedypark 8b.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jean-Pierre CANNAERT en Maria ISERBYT op 19 juli 2002 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van :

"1) het besluit van 4 juli 2001 van het college van burgemeester en schepenen houdende de vastlegging van de locatie voor de inplanting van een doortrekkersterrein voor woonwagenbewoners langs de parallelweg van de Ringlaan 8, hoek met de N50, perceel kadastraal gekend als Kortrijk-Heule, 8e afdeling, sectie B, nr. 541h - 541d;
2) het besluit van ongekende datum van het college van burgemeester en schepenen waarbij op basis van de in de beslissing van 4 juli 2001 opgesomde te ondernemen acties de locatie voor de inplanting van een doortrekkingsterrein voor woonwagenbewoners wordt genomen, hetzij de voormelde beslissing van 4 juli 2001 wordt bevestigd";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. DE SOMERE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. ROELANDTS, die verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat S. RONSE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. DE SOMERE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het "Verslag van het conclaaf rond 'Mobiliteit en Ruimtelijk Structuurplan' 3, 4 en 5 juli", waar aanwezig waren het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk, de aangewezen ambtenaren en een afgevaardigde van de Intercommunale "Leiedal", onder meer het volgende vermeldt :

> "7. Woonwagenterrein
> Ing. H. Vierstraete en commissaris R. Lybeer vervoegen de vergadering.
> Ing. H. Vierstrate licht het dossier toe a.d.h.v. een toelichtingsnota die ter beschikking wordt gesteld.
> Beslissingen :
> Het college wenst de locatie aan de Ringlaan, hoek met de N50, te bestemmen als inplantingsplaats voor een woonwagenterrein. Het vraagt de dienst stedenbouw de keuze gemotiveerd voor te brengen in het college, de politie een advies uit te brengen vanuit hun standpunt en een communicatiestrategie te ontwikkelen.";

dat de buurtbewoners, waaronder verzoekers, met een schrijven van 13 september 2001 de intentie werd medegedeeld op hogergenoemde locatie een doortrekkersterrein voor woonwagenbewoners te realiseren, en werden uitgenodigd op een informatievergadering; dat de gemeenteraad van de stad Kortrijk bij besluit van 10 december 2001 een "aanvullend herzieningsbesluit" heeft goedgekeurd voor de wijziging van het bijzonder plan van aanleg nr. 6 "Kromme Olm", goedgekeurd bij ministerieel besluit van 13 oktober 1986 en de afdeling Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening van de directie Stadsplanning en -ontwikkeling als stedenbouwkundig ontwerper van het te wijzigen bijzonder plan van aanleg heeft aangeduid; dat het college van burgemeester en schepenen op verzoek van de raadsman van verzoekers bij brief van 24 mei 2002 aan laatstgenoemden een afschrift heeft toegestuurd van

voormelde "beslissingen" omtrent het woonwagenterrein met de vermelding dat dit "geen erkenning in(houdt) van het feit dat het zou gaan om een aanvechtbare beslissing."; dat de raadsman van verzoekers met een brief van 11 juni 2002 het college van burgemeester en schepenen heeft verzocht hem een afschrift te willen bezorgen van "de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen of van de Gemeenteraad waarbij op basis van het voormelde advies van de dienst stedenbouw en het standpunt van de politie op gemotiveerde wijze de locatie van het doortrekkersterrein is bepaald."; dat het college van burgemeester en schepenen met een brief van 5 juli 2002 heeft geantwoord "niet te kunnen ingaan op (het) verzoek om afschriften uit het dossier woonwagenterrein af te leveren om reden dat het dossier nog in behandeling is"; dat het college van burgemeester en schepenen in zitting van 6 maart 2002 heeft beslist "over te gaan tot de volledige aankoop van het perceel kadastraal gekend Kortrijk, 8e afdeling, sectie B, deel van nr. 552 n2, eigendom van de familie Sabbe-Goethals.",

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij

in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoekers laten gelden wat volgt :

"De tenuitvoerlegging van het bestreden besluit leidt tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partijen.

Vooreerst zal voor de realisatie van de doortrekkersterreinen een deel van de aanpalende eigendommen moeten worden onteigend. Tweede verzoekster bezit een prachtige boomgaard / bos met een rijke diversiteit aan boomsoorten die destijds door haar wijlen echtgenoot werden aangeplant. Haar echtgenoot was tuinier en heeft in dit bos meer dan 50 verschillende boomsoorten aangeplant. De biologische waarde van dit bos staat dan ook buiten kijf. Dit bos zal echter moeten worden onteigend en verdwijnen voor de aanleg van het geplande doortrekkersterrein. Het spreekt voor zich dat gelet op de natuurwaarde van dit bos alsook op de sentimentele waarde van dit bos voor tweede verzoekster, de onteigening en herbestemming van het goed een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van tweede verzoekster uitmaakt.

Eerste verzoeker bezit een onroerend goed dat aan het in te planten doortrekkersterrein paalt. Daarenboven huurt hij sedert meer dan 50 jaar een perceel grond (kadastraal gekend 552 n^2) dat aan het doortrekkersterrein grenst en waarop hij binnen het kader van zijn professionele activiteiten een volledige infrastructuur voor de training van renpaarden (drafrennen) heeft uitgebouwd. (De paardenrenbaan van Kuurne is niet veraf gelegen). Wanneer ook dit stuk grond met het oog op de realisatie van het doortrekkersterrein zal worden onteigend, wordt eerste verzoeker zo ernstig benadeeld in zijn professionele activiteiten dat dit nadeel moeilijk te herstellen is. Niet alleen zullen alle verrichte investeringen verloren zijn, het zal daarenboven niet evident zijn om zich te herlocaliseren. Een eventuele herlocalisatie kan nooit zo voordelig gelegen zijn als de huidige locatie en zal bovendien opnieuw een belangrijke investering in tijd, energie en financiële middelen vergen.

Er is bijgevolg eveneens aan de tweede voorwaarde als bedoeld in artikel 17, § 2 van de Gecoördineerde wetten op de Raad van State voldaan";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"1. In de zeer bescheiden gemotiveerde uiteenzetting over het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel wijzen verzoekende partijen op de onteigeningsdreiging.

Verwerende partij kan hierop kort het volgende repliceren :

- verzoekende partijen kunnen onmogelijk betogen dat de beleidsoptie van het schepencollege als dusdanig een onteigening kan verantwoorden. De instelling van een onteigeningsprocedure zal noodzakelijkerwijze een eigenlijke administratie beslissing vergen, gegrond op de wetgeving van toepassing op een onteigening. Het aangevoerde nadeel groeit zodoende niet, minstens niet rechtstreeks voort uit de bestreden beslissing.

- het nadeel veroorzaakt door een gedwongen eigendomsoverdracht kan bovendien worden opgevangen door de weigering van de rechterlijke macht om de vordering tot onteigening toe te wijzen op grond dat het onteigeningsbesluit onwettig is, waarbij het Arbitragehof de wettigheidscontrole van de gewone rechter gelijkwaardig heeft bevonden met die van de Raad van State.
- eerste verzoekende partij legt helemaal geen stuk voor waaruit zou moeten blijken dat hij eigenaar is van een stuk grond dat aan het zogenoemde in te planten 'doortrekkersterrein' paalt. Hetzelfde geldt voor zijn zogenoemde 'professionele' infrastructuur voor de training van renpaarden. Er valt tenslotte in het geheel niet in te zien waarom een gebeurlijke onteigeningsvergoeding niet van dien aard zou zijn om de zogenaamde 'belangrijke investering en tijd, energie en financiële middelen' te kunnen opvangen.
- ook tweede verzoekende partij legt geen enkel stuk voor, laat staan een bewijskrachtig stuk, waaruit blijkt dat zij eigenares is van een grond die in de toekomst zou onteigend worden voor de realisatie van een doortrekkersterrein. Al evenmin wordt de zogenaamde sentimentele en natuurwaarde van deze eigendom, die dermate zou zijn dat zij niet zou kunnen hersteld worden op de gebruikelijke wijze, namelijk middels betaling van een onteigeningsvergoeding, door welkdanig bewijskrachtig document aangetoond.

2. Verzoekende partijen maken hun moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met andere woorden op geen enkele manier aannemelijk";

Overwegende dat uit de toelichtingsnota "Voorstel woonwagenterreinen" van de technische dienst van de stad Kortrijk van 4 juli 2001 (locatie 19) blijkt dat de voorgestelde locatie het perceel kadastraal bekend Kortrijk (Heule), 8e afdeling, sectie B, nr. 541 h en 541 d betreft, waarvan als eigenaar worden aangeduid de Administratie Wegen en Verkeer, Koning Albert II-laan 20/4 te 1000 Brussel, respectievelijk de Intercommunale Leiedal, President Kennedypark 10 te 8500 Kortrijk, met als "huidig gebruik: weiland + oefenbaan renpaarden"; dat deze gegevens door verzoekers niet worden betwist; dat tweede verzoekster als nadeel aanvoert dat zij een prachtige boomgaard/bos bezit die voor de realisatie van het doortrekkersterrein zal moeten worden onteigend; dat dit evenwel niet blijkt uit de voorliggende stukken, volgens welke slechts de percelen nrs. 541 h en 541 d in aanmerking komen voor de realisatie van het betreffende terrein; dat tweede verzoekster ook niet aangeeft op welke percelen de boomgaard/bos die zij in eigendom heeft is gelegen en hoe de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden "beslissingen" er de rechtstreekse oorzaak van zou zijn dat zij uit haar eigendom zou worden ontzet; dat eerste verzoeker evenmin eigenaar blijkt te zijn van percelen die volgens de toelichtingsnota van 4 juli 2001 in aanmerking komen voor de realisatie van het betreffende terrein; dat hij evenmin enig concreet gegeven bijbrengt omtrent de aard en de omvang van het ernstig nadeel dat de eventuele stopzetting van zijn "professionele activiteiten" op het perceel nr. 552 n 2, waarvan

hij huurder beweert te zijn en dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk in zitting van 6 maart 2002 heeft beslist aan te kopen, hem zou kunnen berokkenen, en hoe de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden "beslissingen" de rechtstreekse oorzaak van dit nadeel zou zijn; dat verzoekers in gebreke blijven in de door hen gegeven uiteenzetting volgende concrete, preciese en afdoende gegevens te verstrekken waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden "beslissingen" hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien maart 2003, door :

de H.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BOVIN.**